

Stichting Hulpfonds Jongeren Roemenië

Échte hulp is investeren in mensen!

25^e

NIEUWSBRIEF ROEMENIË

december 2020

Aan: donateurs en sympathisanten van de **Stichting Hulpfonds Jongeren Roemenië** en overige geïnteresseerden.

Hierbij ontvang u onze 25e nieuwsbrief, een jubileumnummer!

Enkele weken geleden, op 1 december om precies te zijn, bestond de stichting exact 25 jaar. Dat 1 december toevallig de nationale feestdag van Roemenië is, daar hadden we nog geen idee van.

Een goede aanleiding om terug te kijken op de afgelopen kwart eeuw; en op wat eraan voorafging.

Naast de gegevens over onze activiteiten in het afgelopen jaar en wetenswaardigheden over Roemenië zult u dan ook diverse terugblikken aantreffen. Op de eerste plaats van de echtgenote van Rud Leunissen, de man die letterlijk het voorbereidende werk deed dat aanleiding was tot de oprichting van de stichting. En die tot zijn overlijden in februari 2019 voorzitter was. Met niet aflatende ijver heeft Rud zich al die jaren ingespannen voor een categorie jongeren die vanwege hun afkomst weinig kansen hadden, en dat zeker in het Roemenië van toen.

Ook de terugblik van Piet Verhoeven, secretaris vanaf de oprichting, en van de huidige voorzitter, George van Neijenhoff.

We weten dat deze sponsors onze jaarlijkse verslaglegging zeer waarderen. We hopen dat dit nu weer het geval is. Mocht u willen reageren, graag!

October 1994. Na 4 dagen en 2.000 km is het nog maar 15 km naar Dorohoi

Ons Hulpfonds en aantallen studiebeurzen.

Het volgende staatje geeft een historisch overzicht van de verstrekte studiebeurzen:

1994/1995	1	2001/2002	66	2008/2009	76	2015/2016	70
1995/1996	5	2002/2003	76	2009/2010	70	2016/2017	69
1996/1997	13	2003/2004	83	2010/2011	106	2017/2018	65
1997/1998	29	2004/2005	96	2011/2012	96	2018/2019	44
1998/1999	30	2005/2006	80	2012/2013	87	2019/2020	50
1999/2000	41	2006/2007	68	2013/2014	83	2020/2021	55^{*)}
2000/2001	43	2007/2008	72	2014/2015	83		

*) verwachting.

Toelichting: vanwege de coronapandemie hebben we dit jaar geen bezoek gebracht aan Roemenië. De selectie van studenten verloopt dan ook uitsluitend via e-mailcontacten met de betreffende instanties. En dat verloopt traag. Voor het lopende studiejaar staan op dit moment 43 studenten op de lijst, maar we verwachten nog voorstellen van de Kinderbescherming in twee provincies en van de Sociale Dienst van één universiteit. Het totaal zal rond de 55 komen te liggen.

Financiën

Inkomsten	2015	2016	2017	2018	2019
<i>Vast</i>	8.089,99	12.434,62	10.870,44	13.458,93 ^{*)}	14.174,70
<i>Incidenteel</i>	7.099,24	5.319,62	3.925,47		
<i>Rente</i>	163,26	37,51	9,10	8,41	3,14
Totaal:	15.262,49	17.791,74	14.805,01	13.467,34	14.177,84

Uitgaven					
<i>Studenten</i>	16.300,-	14.450,-	9.352,-	10.919,55	12.730,40
<i>Kosten</i>	525,50	1.165,61	618,86	431,48	1354,38
Totaal:	16.825,50	15.715,61	9.970,86	11.351,03	14.084,78

Toelichting

De inkomsten zijn vergelijkbaar met die van 2017 en van 2018.

De uitgaven zijn wat hoger, want de studenten krijgen nu € 300,- per jaar i.p.v. € 200,-. De kosten bestaan uit kosten van de banken, kosten van onze tussenpersoon in Roemenië, kosten bezoek studenten en kosten KvK, webhosting, postzegels ed.

Bestuur

Door de beperkende omstandigheden vanwege corona is het bestuur in het afgelopen jaar maar weinig fysiek bijeengeweesd. Des te intensiever waren de contacten via e-mail.

Ook met de studenten werd dit jaar veelvuldig gecorrespondeerd via e-mail. Veel studenten hadden in het voorjaar een probleem om een inschrijvingsbewijs te verkrijgen bij de universiteit. In principe accepteren we alleen **originale** documenten; die moeten per post naar onze contactpersoon worden opgestuurd. Maar omdat veel faculteiten vanwege de pandemie gesloten waren mochten de inschrijvingsbewijzen digitaal aangeleverd worden.

Vanwege de situatie met Covid-19 hebben we alle studenten in september een bericht gestuurd dat we hen dit jaar niet zouden ontmoeten. En gevraagd of ze een e-mail wilden sturen met de persoonlijke informatie die in het algemeen in een persoonlijk gesprek aan de orde komt. Daar hebben ze massaal op gereageerd. Zodoende zijn we heel goed op de hoogte van hun

studieresultaten, welke problemen ze hebben ondervonden door de coronabeperkingen en hoe ze in het leven staan. Velen hebben laten weten dat ze het erg waarderen dat wij op deze manier met hen meeleven.

Terugblik van Fineke Leunissen

Het Roemeniëvirus

Begin jaren negentig hadden we een lek op de badkamer. Rud, de hobbyist, zei: "ik ga naar Simpelveld, daar is een goede loodgieter".

Na twee uren kwam Rud thuis, heel opgewekt. Lachend vertelde hij dat de loodgieter hem gevraagd had of hij mee naar Roemenië wilde gaan om daar douches, wasbakken en WC-deksels mee te gaan installeren. "Vind je dat goed?" was zijn vraag. Hij straalde, dus wat moest ik anders zeggen dan "ja"; maar wees wel voorzichtig in zo'n onbekend land.

Rud kwam terug van de eerste reis, ernstig, geëmotioneerd en onder de indruk. "Die arme kinderen" zei hij. Hij had gemerkt dat ze graag aandacht wilden, iets wat ze zelden kregen.

In de jaren die volgden ging de ploeg meerdere keren werken in hetzelfde meisjesweeshuis. Bij het tweede bezoek bleek dat veel douchekoppen en toiletzittingen verdwenen waren. Die kon iedereen thuis gebruiken. Er zat niets anders op dan alles opnieuw te installeren. En dan muurvast.

Rud nam telkens sinaasappels mee. Daar beten de kinderen in als in een appel, ze kenden zoiets niet. Rud moest voordoen hoe je die schildt!

In de sanitaire ruimten was de reuk een verschrikking. Eén wastafel voor 12 kinderen, met één beker en 12 tandenborstels. Ook één WC voor 12, zonder deksel, en smerig. Daar stonk het altijd verschrikkelijk.

Geta Clicinschi, in 1994 1e jaars

Het eten kon Rud ook niet bekoren. Hij beschreef het als "een soort dikke pap die in je mond bleef plakken; vies allemaal". En ze sliepen op bedden met een ijzeren onderstel en versleten matrassen.

Rud vertelde dat ze een keer in een weeshuis voor gehandicapte jongens zijn gaan kijken. De directeur zei dat ze beter bij hem thuis konden komen werken, de jongens wisten toch niet beter!

In het voorjaar van 1994, op de laatste dag van de werkzaamheden, werd Rud geconfronteerd met het probleem van Geta. Ze had de middelbare school af en moest daarom het weeshuis uit. Ze had geen familie en wist zich geen raad. Ze wilde wel graag naar de universiteit, maar ze had geen geld om toelatingsexamen te doen. Rud trok de portemonnee, zoals hij dat vaker in Roemenië deed. Geta slaagde en is nu lerares geschiedenis. Ze was en is zeer dankbaar; ze heeft de stichting nog vaak geholpen. Feitelijk was dit de start van de stichting.

Telkens als de technische groep naar Roemenië ging waren de auto's afgeladen vol met allerlei hulpgoederen, kleren, medicijnen en snoepgoed.

Wij hadden thuis een probleem toen ze niet meer gingen: onze kelder lag nog vol spullen voor Roemenië. Toen Mariet Verhoeven eens bij ons was zag Rud een trekhaak aan haar auto. "Zou Piet niet etc.?" Kortom, het antwoord was ja; de rest is historie (zie verder). Rud en Piet hebben als voorzitter en secretaris jarenlang de stichting met zijn tweeën bestuurd. Een bijzondere combinatie, beide besmet met het Roemeniëvirus. En een koppel waarin nooit wanklanken te bespeuren waren.

Rud is altijd onvermoeibaar gebleven in het verzamelen van artikelen waarvan hij wist hoe goed die in Roemenië te gebruiken waren: kleren, medicijnen, verbandmiddelen, cosmetica, studiemateriaal, rollators, te veel om op te noemen. En niet te vergeten zijn voortdurende acties om fondsen te werven. Op veel plaatsen hield hij voordrachten over Roemenië om geld in het laatje te brengen. Thuis zeiden we dan: "laat je emoties maar zien, dat levert op".

Mijn Rudje heeft het lang volgehouden. In 2017, hij was 89, ging hij voor het laatst mee naar Roemenië. Het deed hem pijn zich te moeten terugtrekken, Roemenië was een stuk van hemzelf geworden. Nu is hij er niet meer, maar ik denk dat hij "hierboven" de stichting steunt.

Terugblik van secretaris Piet Verhoeven

Uit het verslag van Fineke Leunissen is al duidelijk geworden dat ik betrokken ben geraakt bij Roemenië omdat mijn auto in 1994 over een trekhaak beschikte. Want Rud had, na het stoppen van de technische werkgroep, nog één probleem: zijn kelder lag nog vol met spullen "voor Roemenië".

Omdat ik al eerder (in het toenmalige TsjechoSlowakije) had kennism gemaakt met het leven achter het "IJzeren Gordijn", leek het mij een mooi avontuur om nu naar het land te gaan dat zo kortgeleden onder het juk van het communisme uitgekropen was.

Rud organiseerde een aanhanger bij Boels en we gingen met drie man op pad: Rud, Thur Pesgens en ik. Spannend was het wel, die eerste reis in oktober 1994; in 10 dagen uit en thuis. De heenreis, met volle aanhanger, duurde 4 dagen. Met veel oponthoud aan de grenzen, vooral daar waar we de EU verlieten. We moesten aan de Hongaarse grens honderden guldens invoerrechten betalen om door te mogen. Waarbij we het sterke vermoeden hadden dat dat kwam omdat de hulpgoederen voor Roemenië bestemd waren, een land waar de Hongaren absoluut geen vrienden mee waren.

Gedurende de drie dagen van ons verblijf in Dorohoi waren we druk met het zorgen dat alle hulpgoederen op de juiste plek kwamen. Dat was niet altijd simpel; als we ergens aan het lossen waren zwermden er steevast "zigeunerachtige types" rond de aanhanger.

Eén dag hebben we besteed aan het opzoeken van Geta Clicinschi in de universiteitsstad Iasi, zo'n 160 km verderop. Zij had, met financiële hulp van Rud, het toelatingsexamen voor de universiteit van Iasi gedaan en was geslaagd. Ze was daar net aan het eerste jaar Geschiedenis begonnen. Een heel bijzondere ervaring om te zien hoe de studenten gehuisvest waren in een groot "bloc studentesc", met 6 bedden op één kamer en één tafeltje om te studeren.

Rud had een pakket bij zich voor Geta. En bij het vertrek zagen we dat Rud zijn portemonnee trok en Geta wat toestopte "voor de rest van het jaar".

Tijdens de 3 dagen durende terugreis bespraken we dat Rud zo één persoon een mooie kans op een betere toekomst bood, maar dat het fantastisch zou zijn om meer kansarme jongeren te helpen. Onze redenering was dat er veel intellect in Roemenië verloren ging omdat maar hoogst zelden iemand uit een weeshuis ging studeren.

Dat werd aanleiding voor een brief aan familie, vrienden, bekenden en bedrijven. Ons idee om ontwikkelingshulp niet te bieden door het brengen van eten en goederen maar door de persoonlijke ontwikkeling van personen te stimuleren sloeg aan: een groot aantal mensen ging de stichting ondersteunen met een vaste bijdrage. Leuk is het te vermelden dat de sponsors van het eerste

uur bijna allemaal nog sponsor zijn. Dat zegt alles over het vertrouwen dat men altijd heeft gehad in onze aanpak en werkwijze.

De stichting werd kort na de oprichting door de fiscus erkend als ANBI (Algemeen Nut Beogende Instelling). Dat maakt de donaties fiscaal aftrekbaar als er een contract is voor minimaal 5 jaar. Ongeveer de helft van onze sponsors maakt daar gebruik van.

Rud en ik hebben tot 2010 met ons tweeën het bestuur gevormd. Vanwege nieuwe fiscale regels voor ANBI's kwam er toen een bestuurslid bij. In al die jaren zijn Rud en ik samen bijna elk jaar met de auto meerdere weken naar Roemenië geweest. Ongeveer 100.000 km samen in één auto, en dat tot beider genoegen.

Ik ontkom niet aan het vermelden van een aantal "hoogtepunten" uit de geschiedenis van ons fonds:

- in 2002 presenteerden we onze stichting op de Midden- en Oost-Europabeurs in Deventer. Van toen dateert ons motto: *échte hulp is investeren in mensen!*
- Autobedrijf Hensgens te Nieuwstadt heeft van 2003 t/m 2018 een auto ter beschikking gesteld voor de reizen naar Roemenië;
- in 2004 hielden we een inzameling van muziekinstrumenten. Resultaat: 5 elektrische orgels, 4 saxofoons, 2 violen, 1 dwarsfluit, 1 cello, 1 gitaar en 1 citer. In al die jaren hebben zeker 25 instrumenten een dankbaar onthaal gevonden in Roemenië;
- in 2007 promoveerde Mihai Popinciuc in Groningen. Na zijn studie Natuurkunde in Iasi kon hij met een EU-beurs en onze hulp naar Groningen komen voor zijn Masterstudie. Daar wist hij later een promotieplaats te krijgen;
- in 2008 organiseerden we de eerste groepsreis voor onze sponsors; in 2010 en 2011 volgden de tweede en de derde;
- tussen 2010 en 2018 heeft de stichting SDB 89 studenten verpleegkunde ondersteund;
- in 2011 ontving Rud Leunissen een Koninklijke Onderscheiding;
- in 2012 organiseerden we een "Promotiedag" voor onze sponsors in Geleen. Met aanwezigheid van een vertegenwoordigster van de Roemeense Ambassade. En met optreden van de Roemeense violiste Anamaria Trifanov, die de door Pierre Colen geschonken viool bespeelde;
- in 2014 werd door Jan van Eyk een DVD gemaakt over ons werk in Roemenië.

2007 – een toast op de promotie van Mihai Popinciuc in Groningen

2019 – bezoek aan de Sociale Dienst van de universiteit in Suceava

Terugkijkend op de afgelopen 25 jaar als secretaris kan ik zeggen dat ik al het werk voor de Roemeense studenten met plezier gedaan heb. In het besef dat het alleen mogelijk was dankzij de vele gulle gevers die onze aanpak ondersteunden. En dat de dank voor al die inspanningen verkregen werd in de persoonlijke gesprekken met de studenten, als zij lieten merken hoe waardevol onze hulp en aandacht voor hen was.

Terugblik van de huidige voorzitter George van Neijenhoff

Van Niets naar Iets.

Toen Rud Leunissen mij ruim 5 jaar geleden vroeg, of ik me bij de Stichting Hulpfonds Jongeren Roemenië wilde aansluiten, was mijn antwoord in principe: ja. Mensen helpen doe ik graag, maar Roemenië, dat zei me helemaal niets. Ik had nooit met Roemenië of Roemenen te maken gehad. Alhoewel: een oom van me hielp decennia geleden een Roemeense familie en vertelde me, dat het hartelijke mensen zijn. Dit laatste is absoluut waar: overal waar we komen probeert men er het beste van te maken. Je kunt het je niet voorstellen, maar zoiets als een kop koffie is al heel wat. Iemand, die een aangebroken pak koffie in zijn lade heeft, is blij je hierop te trakteren. Vaak is de kwaliteit beroerd, maar de geste maakt alles goed.

Nu, enkele jaren en meerdere bezoeken aan Roemenië verder, apprecieer ik het land beter. Ik heb bewondering voor de mensen, die gewend waren onder dictatuur te leven en die nu proberen in een westers kapitalistisch systeem te overleven. Dat is een niet te onderschatten moeilijkheid. De partijbonzen uit het oude systeem zagen kans zich snel te verrijken en het onwetende volk kijkt verbaasd toe, hoe sommigen baden in rijkdom.

Gelukkig is de jonge generatie zelfbewust geworden. Die ziet, dat de situatie in het land veranderd moet worden en dat de nieuwe generatie de toekomst moet gaan bepalen. Onze studenten zitten vol met ambitie, idealen, plannen en hoop. Het zal echter nog een zware strijd worden om de gevestigde orde tot meer democratie en een betere verdeling van de welvaart te dwingen.

Mijn interesse is dusdanig gewekt, dat ik probeer het Roemeens te verstaan. Het is wel een Romaanse taal, maar er zijn zovele grammaticale afwijkingen en uitzonderingen van toepassing dat de taal toch niet zo eenvoudig is. Alhoewel het Roemeens veel leenwoorden uit het Frans kent is het best wel een moeilijke taal. Een groot deel van de woorden zijn voor ons exotisch en hebben een Slavische oorsprong. Net als in het Spaans is via de vervoegingsuitgang, de persoon te herleiden. Verder laten uitgangen van zelfstandig naamwoorden zien of het om een lijdend of meewerkend voorwerp gaat. Grammaticaal alles veel ingewikkelder dan het Mandarijn Chinees. Gelukkig wordt er gebruik gemaakt van het Latijnse alfabet en niet cyrillisch, zoals in het Russisch.

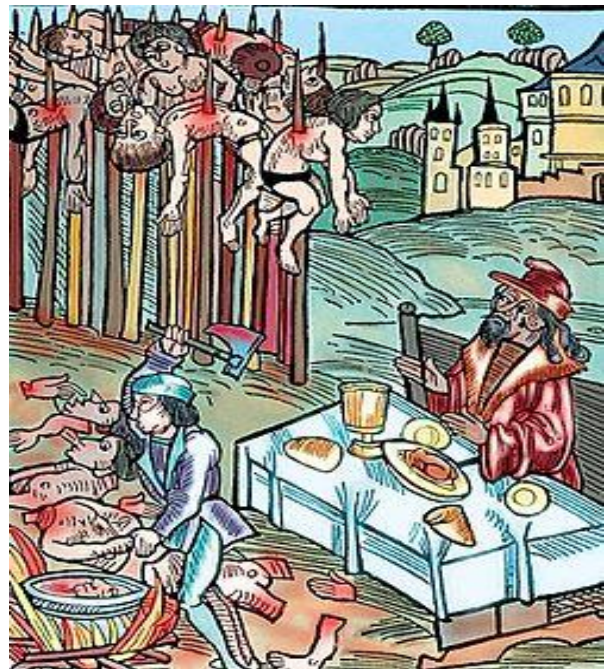
Het leven in Roemenië ademt cultuur. De Roemenen zijn trots op hun cultuur en op de scholen wordt aan cultuur en historie veel aandacht besteed. Op veel plaatsen in Roemenië worden straten, gebouwen, scholen en universiteiten genoemd naar Mihai Eminescu, de grootste dichter van Roemenië uit de 19de eeuw. En soms kom je de naam tegen van toneelschrijver Ion Luca Caragiale, die verhalen schreef in de trant van Simon Carmiggelt, maar dan over de kleinburgerlijkheid van de inwoners van Boekarest. Vanaf 2000 zijn er Roemeense inzendingen van films op het Filmfestival van Cannes. Prachtige low-budget films, waarvan er eentje in 2007 een prijs won: "Vier maanden, drie weken en twee dagen" van Cristian Mungiu. De ondertoon van bijna alle Roemeense films is het onverwerkte verleden van de communistische periode. Eén ding staat wel vast: de opleidingen aan de toneel- en filmscholen in Roemenië staan op een hoog niveau.

Roemenië, het land van folklore. Veel van de moderne jongeren die we ontmoeten, nemen deel aan een folkloristische dans- en zanggroep. Vele van onze studenten laten een foto zien, waarop ze in klederdracht staan. Zij vinden het belangrijk om de folklore in stand te houden. Zo zie je overal in Roemenië markten met volkskunst: vazen en kruiken, klederdrachten en tapijten. Allemaal uitgevoerd in de typische stijl van de landstreken. Het is volkskunst en je kijkt ernaar zoals je kijkt naar schilderijen uit Hindeloopen en klederdrachten uit Marken. En zoals wij de paling uit Volendam hebben, hebben de Roemenen talloze typische soorten van worsten en vleeswaren.

Als we met de auto door Transsylvanië en de Karpaten rijden, staan we bijna altijd in een file ergens in de buurt van Bistrița. Daar is elk jaar in oktober een soort van jaarmarkt of festival. Vanuit de auto zie je wel eens mensen met maskers op van dieren: bijvoorbeeld van een beer of een geit. Deze dieren maken deel uit van rituele dansen en optochten, die op het platteland van Roemenië voorkomen.

Zo is bijna elk kasteel in de Karpaten dat je tegenkomt het kasteel van Graaf Dracula. Vele kastelen worden als zodanig geëxploiteerd. De roman Dracula werd in 1897 door de Ier Bram Stoker uitgebracht. Een horrorverhaal over een aristocratische vampier in Transsylvanië, in het westen van Roemenië.

Hij baseerde zijn verhaal op een oude reisgids over Walachije, in het zuiden van Roemenië, waar de bloeddorstige Vlad de Derde heerste. Zijn bijnamen: Vlad de Spietser of Vlad Dracula. Vlad was ridder in de Orde van de Draak. De draak, in het Roemeens "Drac", staat symbool voor de duivel. De historische figuur Vlad, die vocht tegen de Ottomanen, had trouwens geen associatie met vampiers. Zijn bloeddorstigheid had hij te danken aan de verhalen over het spietsen van zijn vijanden. Hij heeft een enkele keer een inval gedaan in Transsylvanië, maar verder had hij niet veel met Transsylvanië van doen.

De vermenging van vertellingen met sagen en legendes doet me denken aan een parallel met Shakespeares Romeo and Juliet. Het oorspronkelijke verhaal was van Salernitano en speelde zich af in Siena. Salernitano zegt dat hij het echte verhaal persoonlijk heeft meegemaakt. Shakespeare liet zijn versie van het verhaal over twee rivaliserende families afspelen in Verona. En ja hoor, een mooi balkon, een sarcofaag uit de oudheid werd in de 20ste eeuw aan het huis in Verona aangebouwd en werd gebombardeerd tot het balkon aan de slaapkamer van Julia. Het is tot op heden een wereldberoemde toeristische trekpleister

Afgezien van dit laatste, heb ik enkele ontdekkingen gedaan in een land en in een cultuur, die me aanvankelijk niets zeiden. Tegenwoordig ben ik zeer geïnteresseerd in allerlei zaken die zich afspelen in Roemenië. Onze studenten zijn daarbij een actuele bron. Zo zie je maar, dat mijn belangstelling een onverwachte sprong maakt: Van niets naar iets.

Ook voor onze studenten, die uit het niets hulp krijgen van vreemdelingen uit Nederland geldt: van niets naar iets. Je kunt het zien, dat het vooruitgaat met onze studenten en met Roemenië. Onze studenten zijn mondig geworden, ambitieus en zelfverzekerd. De Roemeense studenten zijn hun sponsors, jullie allemaal, dankbaar voor de hulp, die ze krijgen.

Uit de correspondentie met onze studenten

Elk jaar ontvangen wij verzoeken om hulp van nieuwe studenten. Ook de door ons ondersteunde studenten sturen ons een bericht over hun actuele situatie en hun studieresultaten. Hieronder enkele van die berichten, vertaald. Uit privacyoverweging hebben we de achternamen weggelaten.

Een nieuwe aanmelding

Hallo,

Ik ben 19 jaar oud en ik studeer aan de Alexandru Ioan Cuza Universiteit van Iași. Ik ben opgegroeid in een weeshuis en later in een pleeggezin. Mijn ouders waren werkeloos en alcoholverslaafd. Thuis was sprake

van veelvuldig huiselijk geweld. Mijn moeder gaf me weg omdat ik een meisje ben. Ik heb nog zeven broers, waarvan er eentje overleden is. Het contact met mijn familie is volledig verbroken. Het enige contact heb ik met mijn jongere broer, die ook met mij is opgegroeid in het weeshuis. Ik heb hulp nodig, omdat ik wil studeren om mijn droom waar te maken, later bij de Kinderbescherming, hoofd te worden in een kindertehuis. Mijn doel is om zoveel mogelijk kinderen te helpen, zowel educatief als emotioneel. Kinderen die niet de kracht hebben om te vechten tegen de ontberingen van het leven. Mijn droom is om elk kind de kans te geven een geweldige jeugd te hebben, zodat het later op evenwichtige manier kan bereiken wat het wil. Alles begint immers in de kindertijd.

In mijn kindertijd was ik "kind van de staat". Dankzij de kindbescherming kreeg ik de kans om gezond op te groeien. Ik wil met een goede opleiding het allerhoogste bereiken. Het lot van kinderen zal bij mij altijd voorop staan. Ik zal er alles aan doen om kinderen te helpen. Kinderen moeten een grote glimlach op het gezicht hebben.

Elena-Alexandra, 1^e j. Maatschappelijk Werk

Een studente, die niet verwacht, dat we een herinnering sturen om ons te berichten

Hallo!

Ik ben erg blij met uw e-mail. Ook blij dat u me niet vergeten was. Met mij gaat het goed. Zo ook met mijn studie, want die is voor mijn toekomst heel belangrijk. Ik wil u bedanken voor de steun in het afgelopen jaar. De beurs heeft me geholpen om veel van de opleidingskosten te bekostigen. Greetings from România!

Petronela, 2^e j. Gezondheidszorg

Een studente, die wanhopig op zoek is naar een rustige plek om te studeren

Goede morgen,

.....Het virus beïnvloedde mijn studie. In het eerste semester had ik maar 2 negens. De andere cijfers waren allemaal tienen. In het tweede semester kreeg ik een paar zevens en achten. Mijn gemiddelde is daarmee behoorlijk gezakt. Het pleeggezin waar ik bij inwoonde heeft twee kinderen in de leeftijd van 3 en 4. Het is er altijd behoorlijk lawaaierig. Ik heb stilte nodig om me te concentreren. In het jeugdverblijf van de Kinderbescherming, waar ik ook terecht kan, waren veel gevallen van Covid-19. Daar durfde ik niet heen. Covid-19 heeft me dakloos gemaakt. Bij een vriendin kon ik wel eens logeren. Ook bij mijn pleegouders, kwam ik voor enkele nachten terug. Ik ben steeds op zoek naar een plek waar ik kan studeren. Het duurde lang voordat ik aan het mondkapje gewend was, maar het zal wel moeten: de nieuwe leefregels moeten gerespecteerd worden. Ik ben heel bang voor het virus. Als ik verkouden ben of hoofdpijn heb, mijd ik andere mensen uit angst ze te besmetten.....

Alina, 2^e jr. Maatschappelijk Werk

Een vrolijker bericht

Hallo,

En excuses voor het late antwoord.

Ik had het druk met mijn studie. De colleges op de Universiteit zijn afgelopen. We zijn overgegaan op online-lessen. Ik mis ze werkelijk: mijn medestudenten, mijn leraren, de proeven en het normale leven op de campus.

U vroeg naar mijn vriend: hij werkt nog steeds in Duitsland. Deze zomer ben ik 2 maanden naar hem toe geweest. Dat was interessant, want dan kon ik meemaken hoe het is om dagelijks met hem om te gaan. Het was wel saai als hij ging werken, maar ik had wel de tijd om mijn kookkunsten naar een hoger plan te brengen. Hij complimenteerde me altijd, maar ik weet dat hij dat uit liefde doet, want ik proefde zelf, dat het soms afschuwelijk vies was.

Het was gemakkelijker om over onze relatie praten, als we fysiek bij elkaar zijn. Op afstand praat je toch niet zo snel over de wat moeilijkere dingen.

Ik hoop, dat we elkaar met Kerst weer zullen zien, alhoewel: die kans lijkt klein. We kunnen wel over Skype met elkaar overleggen, welke cadeaus we elkaar willen geven. Toen ik hem liet zien, dat u naar hem informeerde was hij verbaasd, dat hij bij u in beeld was.

Zoals u weet, wil ik in Roemenië met Europese fondsen een hazelnotenbedrijf beginnen. Hopelijk komt dat van de grond en kan ik dit met mijn vriend een keer realiseren. Ik wens u het beste en hopelijk zien we elkaar volgend jaar.

Ionela-Maria, 3^e j. Landbouwkunde

Een geheel ander geluid

Hello, Mr Piet!

Allereerst feliciteer ik u met wat u doet. Het is geweldig, dat u ons helpt, terwijl u ons niet heel goed kent. Wat betreft de studie: alles gaat door; we geven niet op. Dat kunnen we niet en dat mogen we niet, we zullen het virus overwinnen. Het zal wel moeilijk worden, maar we moeten eraan wennen. We zullen moeten leren leven met het virus. Vroeger of later zullen we toch besmet worden. Ik zie geen probleem in het online studeren, ondanks het feit, dat de media erover berichten alsof het wel een probleem is. De technologie stelt ons immers in staat om verder te gaan met ons leven. Waarom zouden wij daar dan niet optimaal gebruik van maken. Deze manier van studeren bevalt mij prima. Het heeft geen invloed op mijn resultaten. Ik ga nog wel zo'n 6 uur per week naar college, maar verder gebeurt alles vanuit huis. Ik hoop dat alles beter wordt. Dank voor uw steun.

Cosmin, 2e j. Civiele Techniek

Madalina Danilă

U weet het zeker nog, dit is de Roemeense studente Medicijnen die in 2016, in het begin van haar tweede jaar, plotseling haar vader verloor. Voor haar hielden we een speciale inzameling, waardoor ze kon blijven studeren.

Een jaar geleden studeerde ze 5 maanden in Amiens. Van die gelegenheid hebben we toen gebruik gemaakt om haar naar Nederland te laten komen. Ze heeft een groot aantal van haar weldoeners kunnen ontmoeten. Daarbij ook bestuursleden van de Zonta-club, die haar speciaal gesponsord heeft.

Inmiddels is ze in het zesde jaar. Het gaat erg goed met haar! Voor het derde jaar op rij had ze zo'n goede punten dat ze vrijstelling van collegegeld heeft gekregen.

Ze liet weten dat ze erg tegen het laatste studiejaar opzag. In Roemenië zijn de resultaten van het finale examen in hoge mate bepalend voor de mogelijkheden die je krijgt om een specialisatie te kiezen. Omdat ze zich helemaal op de studie wil focussen kan ze dit jaar minder werken, en voorzag ze financiële problemen. Gelukkig bleek de ZONTA-club bereid om het geld dat ze nog voor collegegeld in reserve hadden te besteden aan een toelage voor het laatste jaar.

Gezien de bewonderenswaardige energie die Madalina in haar studie steekt hebben we er alle vertrouwen in dat ze dit jaar succesvol gaat afsluiten als basisarts.

Notities over Roemenië

Het afgelopen jaar is Roemenië weinig in de pers geweest. Erg schokkende dingen zijn er niet gebeurd. Of het zou moeten zijn dat de socialisten enkele weken geleden verrassenderwijs de parlamentsverkiezingen hebben gewonnen. Deze partij, die nog steeds wordt geassocieerd met de "oude" communisten, had de laatste jaren veel terrein verloren, niet in de laatste plaats door allerlei corruptieaffaires.

Enkele wetenswaardigheden:

1. Vanwege gasvoorraden in de Zwarte Zee heeft Roemenië de potentie om de grootste **gasproducent** van de EU te worden.
2. De **auto-industrie** blijft floreren, ondanks de wereldwijde recessie in deze sector. Behalve Dacia produceert ook Ford auto's in Roemenië. Door Dacia werd kortgeleden de Spring gelanceerd, een kleine elektrische auto; Roemenië wordt ook genoemd als land om accu's te gaan produceren. Het is rijk aan de mineralen cadmium en lithium.
3. De **agrarische sector**
 - Vanwege het landklimaat heeft de landbouw vaak last van droogte. Dat kost de staat

honderden miljoenen aan compensatie voor de boeren. Dit jaar was dat 200 miljoen euro. Roemenië verwacht 33 miljard euro uit het Europese herstelfonds. Men wil daarvan 2½ miljard besteden aan verbetering van irrigatiesystemen.

- Roemenië heeft niet alleen te lijden van de coronapandemie. Ook onder de dieren was het dit jaar goed raak: er waren veel gevallen van Afrikaanse varkenspest en van vogelgriep. Deze ziekten worden moeilijk beteugeld omdat ze in stand worden gehouden door resp. wilde varkens en watervogels.
- Er is in Roemenië veelvuldig sprake van illegale ontbossing. Zodanig dat de EU hierover maatregelen tegen Roemenië heeft aangekondigd.

Échte hulp is investeren in mensen !!

U kent het motto van onze stichting: 'ÉCHTE HULP IS INVESTEREN IN MENSEN'

Als het uw bedoeling is dat donaties aan een goed doel niet verdwijnen in dure apparaatskosten en salarissen, en dat hulp **kleinschalig** en **direct** moet zijn dan bent u bij ons aan het goede adres. Wij hebben weinig kosten en er blijft ook in Roemenië niets aan strijkstokken hangen.

Hoe meer mensen ons werk steunen hoe beter. Misschien vindt u in uw familie- of kennissenkring personen die ons ook willen steunen. De toekomstige studenten in Roemenië zullen u dankbaar zijn !

Wij wensen alle lezers van deze Nieuwsbrief en iedereen die onze stichting een goed hart toedraagt prettige feestdagen en een voorspoedig Nieuwjaar!

George van Neijenhoff, voorzitter
Herdenkingsplein 17A
6211 PX Maastricht
tel. 043 3645681
george.vn@hotmail.com

Piet Verhoeven, secretaris
Dunckellaan 19
6132 BK Sittard
tel. 046 4515006
p.a.m.verhoeven@home.nl

Fons Graven, penningmeester
Bloemenhof 12
6151 BH Munstergeleen
tel. 046 4523233
alfonsgraven@gmail.com

Stichting Hulpfonds Jongeren Roemenië

NL88 INGB 0007 1754 66